

Podle § 2 zák. o ss je legitimován stěžovati si k nss-u pouze ten, kdo tvrdí, že mu nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu bylo ublíženo v jeho právech.

St-l podává stížnost jednak jako člen rady, fin. komise a zastupitelstva města L., jednak jako poplatník této obce.

V prvním směru nelze mu vůči nař. rozhodnutí vůbec přiznati stížní legitimace. O porušení jeho subj. práv v této relaci mohla by býti řeč jenom tehdy, kdyby meritálním obsahem nař. rozhodnutí byl výrok o právech, která st-li přísluší jako členu toho kterého kollegia. (Srv. nář. Boh. 587/20 adm.). Meritálním obsahem nař. rozhodnutí není však výrok o členských právech st-le, nýbrž úprava určité hospodářské záležitosti obce. Takovým výrokem může býti sice zasaženo do práv obce, nikoli však do práv některého jejího orgánu. Uplatňovati pak subj. práva obce není st-l jako člen obecních kolegií legitimován.

Než ani pokud si stěžuje jako poplatník obce, nelze st-li přiznati legitimaci. Stížnost napadá výrok, kterým se usnesení ob. zastupitelstva schválení odepírá. Jde tedy o výrok, jímž nadřízený úřad vykonává své dozorčí právo vůči obci. Byla by tedy arcit' obec legitimována, aby se dovolávala ochrany svého práva na samosprávu, měla-li by za to, že dozorčí zásah stal se nezákonně. Jednotlivému poplatníku obce však jako takovému z usnesení ob. zastupitelstva, kterým se činí nějaké opatření v oboru hospodářské správy obecní, nevzchází subj. právo na to, aby usnesení to bylo zachováno v platnosti a nemůže tedy tvrditi nějaké porušení svých subj. práv, vysloví-li dohlédací úřad, že usnesení to podléhá jeho schválení a že schválení to se neuděluje. Jeví se tedy stížnost i s tohoto druhého hlediska nepřipustnou, a bylo ji proto odmítnouti.

Č. 6649.

Pozemková reforma: Je nezákonné, jestliže stpú k žádosti vlastníka za ponechání nemovitostí podle § 20 příd. zák. — zjistiť, že některé ze žádaných nemovitostí krásami přírodními jsou a některé nejsou, — rozhodne záporně o poslednějších, avšak rozhodnutí o prvnějších odloží.

(Nález ze dne 17. června 1927 č. 13.401.)

V ě c: Dr. Klement M. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu o ponechání nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud odepřelo rozhodnouti o nároku dle § 20 příd. zák. na propuštění parcely čís. . . . a části parcely čís. . . . v K., zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — —

Nař. výměrem ponechal žal. úřad st-li podle § 20 příd. zák. nemovitosti o výměře 95 ha 01 a 48 m², naproti tomu zamítl však žádost za ponechání nemovitostí reklamovaných jako »lázně a zasilatelství zřídla v K.« až na lázeňský park, ohledně něhož rozhodnutí odložil, a uvedl, že plochy ony nespádají pod ustanovení § 20 příd. zák. — — — —

O stížnosti uvážil nss takto:

Mezi plochy, jež žal. úřad neuznal ani krásou přírodní, ani památkou stavební, patří i stav. plocha č. k. . . ., vila M., lázeňský hotel, lesní parcely za ním se nacházející, vodovod z R-ova pramene a zasílatelství zřídla s příslušnými budovami a pozemky. St-I má za to, že nemovitosti, jsouce určeny jednak k ubytování lázeňských hostů a procházkám jejich, jednak k zužitkování R-ova pramene, tvoří nutnou hospodářskou souvislost s nemovitostmi prohlášenými za krásy přírodní, a spatřuje nezákonnost a vady řízení v tom, že žal. úřad, aniž hospodářskou souvislost těchto parcel s ostatními nemovitostmi jako jeden celek reklamovanými zjistil, žádost za jejich ponechání zamítl před tím, než rozhodl o ponechání hlavních nemovitostí za přírodní krásu uznaných.

Dle první věty § 20 příd. zák. má stpů přihlížeti i k tomu, aby nebyly rušeny krásy přírodní; druhá věta tohoto zákonného ustanovení dává vlastníku nárok užší, to jest nárok na ponechání ploch, které jsou věnovány parkům přírodním a které slouží jinak k okrase krajiny, a jejichž účelem jest zachovati ukázky původního rázu krajinného. Na rozdíl od historických památek, kde § 20 příd. zák. dává vlastníku nárok i na jejich okolí, úzce s nimi související, přiznává zákon vlastníku nárok jen na ponechání nemovitostí, pokud jsou plochami shora uvedenými, nikoliv však i na ponechání ploch dalších, jež krásou přírodní nejsou. Chce-li zákon v § 20 příd. zák. chrániti určité nemovitosti jen jako krásy přírodní, pak hledisko to pojmově vylučuje jakýkoliv zřetel na hospodářské poměry a vztahy jejich k nemovitostem jiným, a nelze proto z hospodářské souvislosti určitých nemovitostí s nemovitostmi prohlášenými za krásy přírodní vyvozovati nárok, aby i takové nemovitosti byly vlastníku podle § 20 příd. zák. ponechány.

Není-li takového nároku, pak není ani nezákonným ani vadným, když žal. úřad otázku hospodářské závislosti v daném případě znalecky nezjišťoval, ani otázkou tou jinak se nezabýval, a není tudíž ani nezákonným ani vadným, když žal. úřad odepřel nemovitosti shora uvedené vlastníku ponechati dle § 20 příd. zák.

Stížnost namítá dále, že žal. úřad, nemaje k tomu důvodů, vyslovil, že odkládá své rozhodnutí o nemovitostech, jež při místním šetření byly shledány krásami přírodními. Nss shledal stížnost po této stránce důvodnou.

St-I reklamoval v řízení správním »lázně a zasílatelství zřídla v K.« jako jeden celek podle § 20 příd. zák. Žal. úřad o žádosti té vykonal šetření a zjistiv, že některé nemovitosti přírodní krásou jsou, a jiné přírodními krásami nejsou, zamítl žádost co do nemovitostí, jež nejsou krásou přírodní, avšak co do ostatních nemovitostí přes to, že veškeré předpoklady pro meritorní vyřešení žádosti byly zjištěny, současně nerozhodl, nýbrž vyslovil, že rozhodnutí své odkládá na dobu pozdější. Po názoru nss-u neměl žal. úřad, vydávaje nař. rozhodnutí, důvodu, aby co do nemovitostí, o nichž bylo zjištěno, že přírodní krásou jsou, své rozhodnutí na dobu pozdější odkládal. V tom shledal nss nezákonné odepření povinnosti úřadu rozhodnouti o žádosti k němu vznesené a zrušil proto v této části nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.